

JULIEN CLERC

In weinig landen worden artiesten zo geadoreerd als in Frankrijk. Proef de kleur van het woord adoreren alleen al! Of respecteren, ook dat kunnen ze, de Fransen. Zeker als het gaat om een man als Julien Clerc (1947). In heel veel Nederlandse (dames)harten neemt deze jongste der Franse muziklegendes nog steeds een bescheiden maar niet meer weg te denken plaats in.

Daarvan mogen 800 Fransen en enkele buitenlanders zoals wij, getuigen zijn op een vervlogen zomeravond. In een plaats waar wij Nederlanders op weg voor vakantie graag vertoeven: Le Lavandou. Oord aan de Franse kust met, als een bijna logisch gevolg, een open theater (*Théâtre de Verdure*). Rustig neemt iedereen er die avond plaats en ineens klinkt uit sommige kelen: 'Richard, Richard...!' We laten ons uitleggen dat een beroemd Frans acteur en filmster als bezoeker binnenkomt, Richard Anthony. 'Richard, ma mère est ici...!' ('Richard, m'n moeder is hier...!'), roept een jongetje van een jaar of twaalf, z'n tijd duidelijk ver vooruit. De toon is gezet.

Zoals je Franse kaas *mangeert* met wat stokbrood en een glaasje wijn, zo smaakt Clercs timbre en muziek onder de sterrenhemel net dat stukje lekkerder dan thuis in de luiste armstoel naast de CD-speler. Toch heeft die gewone cd ons al in vervoering gebracht: Julien bespeelt z'n stem alsof het een muziekinstrument is. Vibrerend alsof ze diep uit zijn ingewanden opstijgt, maar die perfect wordt beheerst.

De sfeer is broeierig, al zijn de mensen in hun omgang niet plakkerig. Geen moeilijke bodyguards, geen overdreven controles. Alles ademt de sfeer dat hier gewoon iets deftigs gaat gebeuren. Volkslieveling Julien Clerc komt hier optreden! Geen loze drukte, dus ook niet rond een tuinafzeltje voor de poort van het parktheater, waar in alle rust foto's en originele *autogrammen* van de artiest verkocht worden. Iedereen kent zijn plaats.

Didier Ladgili, de persoonlijk secretaris van Julien Clerc, leidt mij achter de coulissen. De spanning stijgt. We belanden in kleedruimten vergelijkbaar met die van voetbalclubs in onze regio. Netjes, maar in sommige opzichten wat uitgewoond. Nieuwe kalkverf dekt de voorgaande drie lagen. In één van de vertrekken zit de zanger zelf. Geheel in lijn met het heersende klimaat getooid in een sportbroekje en T-shirt. *Buiten* loopt het open theater verder vol, *binnen* zit op z'n gemakkie de

zanger zelf. Dames: donkere haartjes op de gebruinde benen! Een warme hand en een mond met gaaf witte tanden verwelkomen ons in het geïmproviseerde vertrek. Hier zit 30 jaar Franse muziekgeschiedenis. De poulain van de grote Gilbert Bécaud legt ons uit dat het al weer een hele tijd geleden is dat hij Nederland aandeed. Midden tachtiger jaren trad hij op in Maastricht ten bate van Unicef. Al lijkt het merendeel der herinneringen daaraan vervlogen.

Zo niet Paul van Vliet die er mét hem optrad en die er nu anno 2002 naar gevraagd, op terugblijkt: 'Een harte-lijke jongen. Een leuke avond werd het. Iedere artiest had een kindje uit eigen land bij zich en trad daar mee op. Harry Bellafonte, Audrey Hepburn, Udo Jürgens ook. Julien was vol aandacht voor zijn collega's' (aldus Paul van Vliet die zelf op dit moment weer optreedt voor Unicef en volgend jaar herfst ook Limburg weer zal aandoen).

Na achttien albums is het nu even stil rond Clerc. Zijn laatste concerten dateren van begin dit jaar in zijn Parijs, een kleine twintig. P.r.-medewerker Thibaut Casanova laat Nummer 1 weten dat Julien tot Kerstmis even rust neemt. De kleurrijke plaat die hij ons nazendt, maakt duidelijk dat we ons om de reden van die lange winterslaap geen zorgen hoeven te maken. Mag een oprechte fan dan even gelukkig zijn?